

“Vivim en un temps en què preval molt ser resolutius, l'eficiència”

Després de la bona rebuda que va tenir la seva primera novel·la, *Males companyies*, fa quatre anys, Marc Cerdó (Pollença, 1974) acaba de publicar *Cor mentider*, de nou amb Club Editor. L'illa de Mallorca torna a ser un espai central de la novel·la, per bé que ara la relació que hi manté el protagonista és ben diferent.

—Quina distància assenyalariu entre *Cor mentider* i *Males companyies*?

—A *Males companyies* hi ha un trencament del cordó umbilical, que és un dels leitmotivs de la literatura insular catalana de postguerra. És el trencament del cordó umbilical i construir-se un espai propi, un món diferent al món en què un ha crescut, ha viscut, s'ha forjat. A *Cor mentider* hi ha el fenomen contrari, la història d'un individu que acut a Mallorca amb la intenció de curar-se perquè és un individu en crisi. Decideix trencar amb el sistema de valors mitjançant el qual s'havia orientat fins aleshores, trenca amb la dona i pren el determini de deixar de ser d'una vegada per totes el fill obedient que diu que sí, amén, amén a tot.

—Fill o parella obedient...

—D'en Damià avui en diríem un *bien queda*, no? És un individu que s'ha dedicat a aconseguir a tothom. Per exemple, els seus pares, quan l'eduquen.

—Per què aquest títol?

—Un cor és un òrgan que palpita. Una novel·la ha d'estar plena de vida, ha de bategar. I mentider perquè és un individu que ha construït el seu ideari partint d'una mentida. La mentida de l'individu genèricament considerat com a estable, que es casa quan toca, amb qui toca, amb una pubilla de Blanes, de casa bona, fa el que s'espera que faci, es reproduïx, té, per exemple, una vida estable.

—Els personatges són com parlen. Heu volgut fer una cargolada més en el treball de la llengua?

—La prosa em sembla que és molt viva. Hi ha moltes històries que s'intersequen, hi ha subtrames. Hi ha una veu que singularitza molt cada personatge, es caracteritzen a través de la manera com parlen, com senten. Per a mi una novel·la és un edifici verbal, un artifici. Penso que el que

Marc Cerdó.

és important d'un autor és que exerceixi un cert control sobre les veus de les seves criatures. Jo estic cansat de llegir novel·les en què hi ha personatges que parlen de la mateixa manera. Quan un nen petit s'expressa com un adult de 40 anys és gairebé una criatura monstruosa.

—A la novel·la hi ha una certa reconciliació amb l'illa, malgrat que no estalvieu la crítica...

—Tinc la sensació que els mallorquins som individus que des de l'antigor ens hem venut al millor postor, com va passar, per exemple, amb Hanníbal. Una persona que

viu en una illa ha d'aprendre a negociar, ha hagut de practicar l'intercanvi, ha hagut d'aprendre el mercadeig, a avenir-se per les bones amb l'enemic, o en tot cas, amb el nouvingut que li arribava de l'exterior. Però jo penso que els mallorquins d'aquesta idiosincràsia que és determinada pel fenomen de la insularitat n'hem fet un gra massa. Mallorca és gairebé un Land més d'Alemanya.

—Amb el tema de la llengua, s'ha aconseguit girar el mitjó?

—El que és molt significatiu és que els mallorquins tenen el que es mereixen. Aquest atac contra la unitat idiomàtica és una cosa que els mallorquins, mitjançant l'exercici del nostre dret a vot, ens hem buscat. I jo ho lamento i ho deploro. I jo m'exclamo i em rebel·lo contra això. Per tant, en aquest sentit, la novel·la també és una denúncia contra això.

—Quin paper atorgueu al personatge de la Catalineta?

—La Catalineta expressa una forma radical d'innocència, partint del fet que és una persona que no està acabada. És una persona a qui li falta un bull. Posa al descobert la hipocresia, les trampes, la mala fe de l'entorn immediat en què ha crescut. És també un instrument que serveix per denunciar. Vivim en un temps en què preval molt el fet de ser resolutius, l'eficiència. Aleshores, una persona que no saps per on et sortirà, o et denunciarà o et delatarà en el moment impensat, esdevé una persona incòmoda, perillosa, que cal silenciar. Seria el contrapunt a la família, l'esquerda per on aquesta mena de família sòlida s'esfondra.

Anna Ballbona